

Per terra, mar i aire

EL MIRADOR

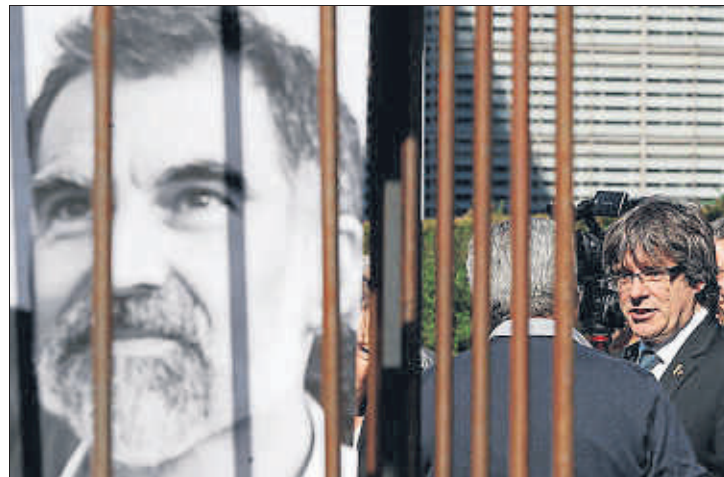
Jaume Masdeu

Ahir Carles Puigdemont va estar omnipresent a Brussel·les. Va aparèixer per terra, mar i aire; o per ser més exactes, als jutjats, les llibreries i les manifestacions. L'expresident no va trepitjar físicament el jutjat de primera instància de Brussel·les, però els seus advocats sí que van ser molt presents a la nova baula procedimental de la demanda que ell i els seus exconsellers van entaular contra el jutge del Tribunal Suprem Pablo Llarena. De moment, pur procediment, però les dues

parts ja esgrimeixen els seus arguments fonamentals. La defensa raona que “Espanya defensa la immunitat de jurisdicció de corts, tribunals i jutges espanyols davant la justícia belga”, és a dir, que els jutges belgues no es fiquin a casa dels altres. Tesi refutada pels demandants, que argüeixen que “no s'està enjudiciant un magistrat del Suprem, sinó un senyor que es diu Pablo Llarena que va fer unes manifestacions privades fora de l'àmbit de la seva jurisdicció”. Demanen un euro d'indemnització, una minúcia en metàl·lic, una bomba en política, si aconseguixen guanyar-lo, esclar. Per saber-ho, caldrà esperar: l'audiència serà com a mínim al febrer o al març.

El que no es va fer esperar va ser la presentació del llibre de Puigdemont, *La crisi catalana. Una oportunitat per a Europa*, amb què intenta europeïtzar el conflicte català. Un llibre en tres llengües, català, francès i neerlandès, però sense versió castellana, ja que cap editorial espanyola no hi ha mostrat cap interès. Comença explicant les arrels de la seva voluntat d'independència recordant que “de petit no podia dir-me Carles”, i per acabar amb la “meva proposta per sortir de la crisi catalana”, que seria una mediació europea, pilotada pel president del Consell Europeu, Donald Tusk. Afegim aquí que Tusk encara no sabia res de la proposta, almenys ahir. Amb medi-

YVES HERMAN / REUTERS

Puigdemont ahir a la presó fictícia instal·lada a Brussel·les

ció o sense, Puigdemont reconeix que el diàleg vol temps, i que val la pena invertir-n'hi, però també va advertir que, si no hi ha voluntat de diàleg, l'unilateralisme és “legal i legítim”.

Una vegada despatxat el jutjat i acabat el llibre, visita a la presó, no la de Lledoners, sinó la fictícia instal·lada davant la CE per denunciar la situació dels presos reals a Espanya.